

בש"פ 2578/16 - פלוני, פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2578/16

כבוד השופט צ' זילברטל
1. פלוני
2. פלוני

לפני:
המבקשים:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בתיק מ"י 52497-03-16 שניתנה
ביום 24.3.2016 על ידי כב' השופטת כ' אליעזר

עו"ד חאלד אזברגה

בשם המבקשים:

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 28.3.2016 בעמ"י 56795-03-16 בגדרה
נדחה עררם של המבקשים על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה במ"י 52497-03-16 מיום 24.3.2016 בה
הוחלט להאריך את מעצרם של המבקשים עד ליום 3.4.2016.

רקע

1. המבקשים נעצרו ביום 23.3.2016 כחשודים בקשירת קשר לביצוע פשע, מתן שירות להתאגדות בלתי חוקית

עמוד 1

ואיסור פעולה ברכוש למטרות טרור, ומאז הם עצורים, על-פי החלטת בית משפט השלום עד ליום 3.4.2016, וזאת כשבשלב זה הם מנועי מפגש עם באי-כוחם.

2. בהחלטתו, ציין בית משפט השלום, כי מעיון בתיק החקירה עולה כי קיימת תשתית ראייתית המבססת חשד סביר נגד החשודים לביצוע העבירות המיוחסות להם. עם זאת, נקבע כי לא נמצא הסבר לכך שהמבקשים לא יודעו מיד עם מעצרים במה הם חשודים ובגין מה הם עצורים, וכי גם אם היחידה החוקרת סבורה כי מניעת המפגש של המבקשים עם באי-כוחם הכרחית בשל התכליות המפורטות בסעיף 35 לחוק ---, היה עליה להבהיר זאת הן למבקשים והן לבאי-כוחם, וכמובן לדאוג לקבל החלטת הגורם המוסמך מיד עם המעצר.

על אף שמצא צדק בטענות המבקשים ביחס להתנהלות החקירה בעניינם, קבע בית משפט השלום כי אין במחדלים אלה כדי להביא לשחרורם של המבקשים בעת הזו. נקבע כי על פי המידע שהוצג, מדובר בחשודים בביצוע עבירות חמורות נגד ביטחון המדינה, ובנסיבות העניין, אין בפגמים שנפלו בהליך מעצרים כדי להטות את הכף לטובת שחרורם. עוד נקבע, כי על אף קיומו של פער בין עצמת החשד הסביר לגבי כל אחד משני החשודים, אין, בשלב זה, להבחין ביניהם, וזאת בשים לב לכך שממילא בקשת המדינה להארכת מעצר מתקבלת אך באופן חלקי (המדינה ביקשה הארכת מעצר למשך 15 ימים). משכך, כאמור, הורה בית משפט השלום על הארכת מעצרים של המבקשים עד ליום 3.4.2016 בשעה 14:00.

3. המבקשים הגישו ערר לבית משפט קמא ובו טענו כי בית משפט השלום שגה כשהאריך מעצרים לתקופה של עשרה ימים חרף הליקויים הרבים שהתגלו במהלך החקירה, ובייחוד העיכוב שחל בהעברת ההודעה על מעצרים לבאי-כוחם.

לבית משפט קמא הוגשו דו"חות חסויים, אשר לגביהם נקבע כי הם מצדיקים את החלטת בית משפט השלום בדבר קיומו של חשד סביר לביצוע העבירות המיוחסות להם. עוד נקבע כי גם אם קיים פער בין עוצמת החשד המיוחס למבקש 1 לבין עוצמת החשד המיוחס למבקש 2, הרי שיש לבצע כלפי שניהם את אותן פעולות חקירה על-מנת לברר את מעורבותם של כל אחד מהם בחשדות המיוחסים לו. בית משפט קמא הוסיף כי עיון בפעולות החקירה המתוכננות לביצוע מעלה כי שחרורם של המבקשים לעת הזו או קיצור תקופת המעצר שהוטלה עליהם עלולים לחבל בחקירה. בית המשפט הדגיש כי הוא אינו מתעלם מהיותם של המבקשים מנועי מפגש עם באי-כוחם ומנסיבות האישיות של המבקש 1, שאשתו חולה. עוד הודגש כי הטענות הנוגעות לעיכוב העברת ההודעה על מעצרים של המבקשים לבני משפחותיהם ולבאי כוחם נבדקו על-ידי המשיבה, וכי מן הראוי שבמהלך הדיון בבקשה הבאה להאריך את מעצרים של המשיבים, אם תבוא כזו, ימסור בא-כוח המשיבה לבית המשפט תוצאות בדיקה זו. נוכח האמור, נדחה עררם של המבקשים.

כלפי החלטה זו מופנית הבקשה דנא.

הבקשה דנא

4. בבקשה נטען כי יש לתת רשות ערר בעניינם של המבקשים נוכח החריגות הקיצוניות בנסיבות מעצרים, אשר מחייבות פיקוח שיפוטי הדוק ביותר. בין היתר נטען כי המשיבה לא פירטה את העובדות את המקימות את החשד בסעיף 2 לבקשות המעצר; כי המשיבה עיכבה את המבקשים אך אסמכתאות המעצר הוצאו רק כשמונה שעות לאחר העיכוב;

כי הושתה זכותם של המבקשים ליידע את קרוביהם על עצם מעצרם; כי נמנע מהם לקבל מידע על סיבת מעצרם; וכי נמנעה מהם הזכות להיוועץ עם עורך-דין.

נוכח ליקויים אלה, נטען, יש לקצר את תקופת המעצר עד למינימום, שכן הוכח כי המשיבה רומסת את זכותם של המבקשים ללא ביקורת שיפוטית אפקטיבית ותכופה. לטענת המבקשים, בנסיבות העניין, ובמיוחד נוכח העובדה שהחקירה מתנהלת תחת איסור מפגש עם עורך-דין, הארכת מעצרם לתקופה של עשרה ימים מופרזת מאוד, ועל כן מתבקש בית המשפט לקבל את הערר ולהורות על קיצור תקופת המעצר.

דיון והכרעה

5. כידוע, בקשת רשות לערור ב"גלגול שלישי" – כמו בענייננו, העוסק ב"מעצר ימים" – תינתן רק כאשר היא מעלה שאלה משפטיות עקרוניות החורגות מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה לא מידתית בזכויותיו של נאשם או מתן משקל לא ראוי לשלום הציבור וביטחונו (ראו: בש"פ 1853/16 מוטלק נ' מדינת ישראל (10.3.2016) וההפניות שם).

הבקשה שלפני אינה מעוררת שאלה החורגות מעניינם הפרטי של המבקשים, ועל-אף שחלק מטענותיהם כלפי התנהלות החקירה בעניינם נמצאו מוצדקות במידה זו או אחרת על-ידי הערכאות קמא, הובהר כי ליקויים אלה אינם מצדיקים שחרורם או קיצור תקופת המעצר שהוטלה עליהם על-ידי בית משפט קמא.

6. בהקשר זה יודגש כי הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי התייחסו בהחלטותיהם לטענותיהם של המבקשים, ולא התעלמו אף מטענתם המרכזית בעניין מניעת המפגש. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי מן הראוי שבמהלך הדיון בבקשה הבאה להארכת מעצרם של המבקשים, אם תבוא כזו, ימסור בא-כוח המשיבה לבית המשפט את תוצאות הבדיקה שתערך בעניין עיכוב העברת ההודעה על מעצרם של המבקשים לבני משפחותיהם ולבאי כוחם.

נוכח האמור, ניכר כי בית משפט קמא, כמו גם בית משפט השלום, התחשבו ונתנו משקל לטענותיהם של המבקשים בדבר התנהלות החקירה והמעצר בעניינם, ולמרות זאת, ונוכח חומרי החקירה החסויים אליהם נחשפו בתי המשפט, הוחלט כי צרכי החקירה מצדיקים את הארכת המעצר עד ליום 3.4.2016.

7. על-כן, לא ראיתי לתת בקשת רשות ערר על החלטה זו, אף מבלי להורות על מתן תשובה, שכן היא אינה עונה על הקריטריונים המצדיקים מתן רשות לערור "בגלגול שלישי". למעלה מן הצורך אציין עוד כי לא מצאתי שנפלה טעות בהחלטות קמא, וגם משום כך לא ראיתי להיענות לבקשה.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ' באדר ב' התשע"ו (30.3.2016).

ש ו פ ט
